

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

CERTÁMEN DE L'IGNORANCIA PER 1882.

Composicions presentades derrerament:

Núm. 5.—*Una deixà*.—Lema:

*Sent à di moltes vegades
 Al qui vé de per endins
 Qu'augmentan ses ensaymades
 Sa vessa d'els mallorquins.*

SES PROCESSIONS DEL CORPUS.

Sa processó del dia del *Corpus* que celebra cada any amb tota pompa La Seu de Mallorca va essè enguañy una solemne funció que no deixá res que desitjá, ja en concurrència escullida, ja en compostura, ja en gravetat, ja en riquesa d'ornaments, ja amb animació des vecindari.

Sa processó des dilluns passat, que va essè sa diada del *Corpus* per sa Parròquia de Sant Miquèl, fonch també molt concorreguda; y si bé hey trobarem demés aquella partida de nins, que encara duan sa llet en es morros com sòlen dí en mal mallorquí, y qualche vestit qu'era milló per un ball que per una funció sèria, vérem amb gust suprimits es ramells de sa cóua del Dimòni de Sant Miquèl y ses jòyes mundanes que solian posá abans à sa custòdia, amb altres novedats que demòstran es bòn gust que presidí en es séu arreglò. Sa gent no va fé falta en es séu curs, ni à la Rambla.

Es derré dijòus tenguèrem també sa processó anomenada de sa *Moxeta*, à causa d'es nòm de sa séua fundadora; qu'encara que senzilla y poch concorreguda com sòl essè sempre, no deixá d'aná acompanyada d'aquella gravetat amb que sòl solemnisá ses séues funcions La Seu de sa nòstra illa.

Es divèndres però qu'era sa diada de Santa Eularia, es dissapte que va essè sa de Santa Creu, es diumenge que fonch sa de Sant Jaume y es dimars qu'era sa de Sant Nicolau passaren per nòltros com à dies ordinaris, porque aquestes Parròquies se retregueran de

fé processons lo mateix qu'aquests anys passats.

¿Y porque? preguntam nòltros. ¿Acas duran encara es motius que serviren d'escusa à n'es séus Rectós ó Confraries del Santíssim per deixarles de fé? ¿Son es señós de la Parròquia, es sa Confraria ó es Rectó es qui no la vol celebrá? Res sabem nòltros, ignorants, sobre aquest particulá, però axí com alabam y alabarem sempre es que sa Parròquia de Sant Miquèl haja continuat tradicionalment es fé sa séua acostumada y lluhida processó, sense fé falta cap any, lamentam vivament es que ses altres Parròquies tengan aquesta apatia, sabent com saben que tots es séus feligresos ó la majoria d'ells lamentan també com nòltros aquesta indiferència en vés d'una funció que se pòt dí sa més solemne y sa més hermosa de sa nòstra religió catòlica.

Sa visita oficial de nòstro Señor Sacramentat à tots es séus feligresos pòbres y ríchs, alts ó baixos, devòts ó indiferents, féta cada any y en es temps més apropòsit, es no solament una peñora de s'alegría des pòble y una vivíssima resurrecció des nòstros sentiments més íntims, si que també es un embat que encén es foch des catolicisme qu'entre cènra y caliu conserva es pòble baix arrelat dins es séu còr, y es ademés un acte que contribuyeix en gran manera à n'es foment industrial y comercial des país y fins y tot à s'higiene y ornato ó ornament de sa població.

Gracies à sa processó ses families espargides se reuneixen à casa de sos pares y referman aquelles bagues d'unió íntima que pugan haversè afluxades per sa ausència ó pòca comunicació.

Gracies à sa processó es manestrals y ses séues espòses y fives procuran tení un vestidet decent que posarsè aquell dia, el qual serveix després per presentarsè en públich d'una manera ben vista.

Gracies à sa processó se fa neta sa casa alguns dies abans, y s'emblanquina es fròntis y se fregan es poms de llautó d'es balcones y se repintan es ferros y s'espolsan ses persianes..... Y

sinó: qu'heu diga La Sala de Ciutat. ¿Quants de carrés hey ha escusats dins totes ses Parròquies; quantes families, que sòls aquest dia de gaubansa y *asue-to* reben visites de gent estèrna?

Llevau sa processó del *Corpus* de Sant Miquèl y dins pochs anys ses fatxades des carrés d'en Camaró, des Campo Santo y altres vies poch frecuentades no es podrán mirá de nègres.

Molts d'aquests carrés no s'agranan més qu'un dia cada any y es es dia que n'ha de passá sa processó. Anau, correu per dins Ciutat y examinau y comparau es carrés d'aquesta Parròquia amb altres de ses demés y tocateu amb ses mans com es una veritat lo que vos dich.

Es beneficis morals, socials y materials produhits per aquesta funció grave y solemne al mateix temps que populá feyan que Palma en temps primé pogués presentá à n'es pagesos y forastés tota una setmana d'agradable passa-temps, tota una octava de féstes qu'eran en benefici de sa civilisació des pòble y conservació de sa Religió Catòlica, que es pòt dí qu'es sa general de Ciutat.

¿Y aquests mèdis actius y poderosos per combatre s'indiferència y fredó de molts, no son ó no volen essè regoneguts ni admesos com à d'indisputable conveniència p'es Rectós ó Confraries de la major part de Parròquies de Ciutat!

Sòls fins mesquins pòden essè causa d'aquest retrahiment que no aplaudeix sa gent sensata ni sa generalitat de vehins de sa població.

Desitjariam qu'aquests señós y corporacions se posassen sa má al pit y meditassen un poch sobre s'utilidad de torná à n'es temps antich y de refé altre vegada aquelles hermoses processons qu'es feyan no fa molts anys; aquelles funcions populás qu'ha sabut conservá sa Parròquia de Sant Miquèl, qu'es sa més pòbre de totes.

Que reflexionin qu'axí heu reclama es mateix bé de sa Religió qu'administran; y fassa Deu que convensuts amb humildat d'aquí l'any qui vé des nòstros bòn propòsits tornem à veure dins Ciutat aquella alegre setmana d'altre temps.

Perqu'aquesta fos més completa hau-

rian també de fé processó es dimecres un ó varios des Convents qu'hey ha à Ciutat que conservan sa prerrogativa de celebrá sa diada del *Corpus* es diumenge després de s'octava, y axí tendriam sencera sa setmana de processons.

No voldriam havê predicat dins un desèrt. Es bòn fi nòstro no mereix aquesta paga.—PEP D' AUBEÑA.

SOMIT DEL PELEGRÍ.

¿No veïx un nègre castell
Entre hòyres llunyanes?
¿No sentiú la remor fosca
Que tot el pinar ne llansa?
Remor que pareix l'alè
De las féras del boscatge,
Castell que remou el sòmit
De les antigues batalles.
Es de nit, farest silènci
Que me fa tremolar l'ànima
Y cada recó me semblà
La fosca imatge d'un lladre.
Gelats mos membres tramolan;
Apenas la vista he alsada
Puis que'm fa por la remor
Y las sòques de los arbres.
Caminant per dins el bòsch
Som còm un au solitaria
Que cerca son niu penjat
Demunt les branques d'un arbre.
Som un pòbre pelegrí
Que'l resò de la campana
Ha cridat cap al castell
Per demanar hospedatge.
«Camina, no tenguis pòr,
»Pujar un coster te falta
»Per arribar al castell
»Qu'está demunt la montaña.
»Fé via, trist pelegrí,
»No t'espantis, ten coratge.»
Axò li diu à mon còr
El resò de la campana.....
Torna à sonar la remor
Y jò retur la petjada.
Mir per tot y no veix rès
Més que pins y fosques mates
Y seguesch molt pòch à pòch
Diguent fòrt per enganarme:
«No tenguis pòr, pelegrí,
»Son les montañes que parlan.»
Més ¡ay! ¿qui'm crida? ¿qui es?
He sentit que me xistavan...
He vist dos ulls còm à fòch...
He sentit mòure unes ales...
Tal vòlta será una òliba
Qu'aquí es trobava amagada.
«Fé via, trist pelegrí,
»No t'espantis, ten coratge.»
El rellòtge del castell
Va tocant y jò contava:
Cada sò que me venia
Mitx apagat per l'oratge
Quant un llamp me fer la vista
Y no vaitx veure cap arbre,
Ni cap castell, ni camí,
Però si una sombra humana
Que cap à un avèch me duya
Per fòrsa sempentetjantme.
Era aquell avèch inmèns
Y mos pèus ja hey llenagavan.....
Caich à la fi... baix des llit
Perque tot axò heu somiava.

SILENCIO.

SA TERTULIA DE SON REL.

II.

—¿No tròba, tia Colomà, que Don Jaume te còses ben rares?

—Ja heu veus, Catalineta, (es aquella jove qui'n te quinze.) No va de flochs ni banderetes. Vòl educació sèria, instrucció sòlida, y virtut verdadera. Amb axò estich amb éll.

—Ja quedarém molt bé, quant venga y seguesca parlant d'enseñansa, si vostè es pòsa de part séua.

—Conxa, (es aquella des devuyt anys) no prenguis à mal que jò estiga à favó de ses idèes de Don Jaume. S'enseñansa del dia es molt viciosa, y es resultats parlan: basta veure sa multitut de matrimonis desgavellats que se passetjan per totes parts, y es desordre social à que mos conduexen ses costums modèrnes. Tú te n'has lamentat més de dues vegades devant mí, apesà de no coneixe molt sa societat del dia, perqu'ets jove encara.

—Veys, atlòtes, còm Don Jaume es puntual. Ja'l sent que vé.

—Ave Maria Puríssima.

—Concebuda sens pecat. *Adelante.*

—Bòna nit tengan aquestes señores.

—Deu lo quart, Don Jaume. Prenga *asiento*. Na Catalineta y na Conxa, ja trobavan qu'es torbava.

—Còm ahí no quedaren acordes.....

—Y si à vostè no li agrada rès de lo que feym.

—Dispens, Catalineta. No recòrd havê dit que no m'agradassen ses variedats de labors en que vostès s'ocupan; si acás, hauré criticat s'elecció que se fá d'unes en preferència à ses altres; falta que no dexa d'essè molt grave. En quant à mí, ha de sèbre, que s'obra d'art y d'ingèni m'encanta; y qu'estich admirat de que ses directores de Col·lègi, aquí, à Mallorca, à Ciutat y à ses viles, posehescan tants de conexements còm demòstran en ses séues òbres, perque, ademés de ses frivolidats qu'han d'enseñá, per satisfè ses exigències de ses families, totes saben tayá y cosí, clavá padassos y zerzí esqueixos, còses que pòques de ses séus dexeubles, los demanan y totes deurian sèbre: es un article indispensable dins una casa. No son, no, responsables ses mèstres, des mal sesgo qu'es dona à s'enseñansa de sa dòna. Ses culpables son ses mamays ó marasses, que se creuen qu'ets homos de señy se dexan agafá dins una xèrxa de *crozet* ó devall una ventaya de quinqué, féta de paperins, axí còm ets atlòts sòlen agafá ropits y rossiñcls.

—¡Heu veu! Ja no li agrada que fassem *crozet* ni ventayes.

—Señoretas, posant exemples mos entendrem, ó jò m'esplicaré milló.

Vostès conexerán atlòtes à sa séua

costura, (mentres no les anomenem, no será murmulá.) tant pòbres que ses séues mares van à jornal cada dia, se privan des pa necessari p'es séu aliment, vèsten de despuyes de persones caritatives y sa séua mèstra no còbra retribució perque..... ha de guañá el Cèl per mèdi de sa caridal.

—Sí, señó, més de deù.

—Ydò, bònno. Aquestes atlòtes se dediquen à ses matexes labors que vostés, vèsten lo mateix que vostés y en tot pretenen essè iguals à vostés que tènén mèdis sobrats y coneguts per viure amb opulència. Suposem que quant surten des Col·lègi, vetx una atlòta molt guapa y ben vestida: du ses ungles llargues, y farina pe sa cara y sabates amb tacó devall sa font des pèu, y randes p'es puñs y p'es còll, y tota aquella partida de lassos que sòlen convertí una dòna amb un *muñeco*, parecut à un barco de rey en dia de gala majó. Suposem que me enamor d'ella, perque s'amó no té consejés, y que quant som à s'enforná, sé qu'es pòbre, motiu insuficient per dexarlè, perque'm fas sa reflexió que sa dòna fa sa casa, y ella rèb una educació que, segons ses costums modèrnes, es *esmerada*. Me cas y adorn totes ses habitacions amb cuadros brodat *al cristal*, à la *felipilla*, amb floreros, birimbòyes y perendengues. Es méus coneguts alaban ses grans habilitats de sa méua dòna. Casi estich content d'haverla cercada pòbre, perque tots me diuen qu'aquells trabays son de molt de mèrit. Es dia siguent sa criada diu: «Señó, m'en vatx,» y'm tròp que sa méua dòna no sab ventá en es foch. Paciència: visquem de la fonda. Un altre dia enraygan per fé bugada, sa criada cau malalta y sa señora may ha vist encovoná. Amb sis dies de jornal de madò Bèt, sa veynada, tot queda arreglat. S'en vé s'estiu, ella s'ha de fé un vestit nou y sa modista corre quinze dies cercant mòstres y assetjant: jò, còm se supòsa, vatx à cas sastre. Deu mos envia infants y sa cosidora ha de corre sempre per arreglá vestidets y altres arreus.

Ara, díganme vostés: si sa méua sògra en lloch de fé pèrde es temps à sa fiya fentla brodá *al punto ruso*, y à la *caligrafia*, y *al oro*, l'hagués enseñada d'aguiá, rentá y fé bugada: si en lloch de fé cuadros *de mesas revueltas y de flores ideales*, s'hagués dedicada à cosí y à tayá, ¿creuen vostés que sa méua bossa estigués tant pansida còm estará després de satisfè tants de gastos còm es que m'ocasiona sa séua ignorancia, si ella sabés arromangarsè, posarsè un cañom y manetjá ses tisoires?

—Té molta de rahó.

—¿No los pareix que sa méua dòna, quant entrá à ca-méua, dexá totes ses séues habilitats à sa pòrta ó penjades à sa paret?

—Sí, señó.

—Ydò, suposem are que som un pò-

bre empleat qu' he mesté sèt doblés per fé un sòu, ó un manestral que sòls guany lo necessari per sostení sa casa estirant es padás, ó l' amo d' una posesió que fas mil duros de renda y es lloch no m' en trèu vuytcents, ainy de bon esplet, ¿ahont anirán à pará dins poch temps, aquelles camies brodades y mocadós amb randa, y anagos de *ganxet*, y cuadros, y floreros, y capsas de papé *bristol* y demés *zarandajas* que dugué sa dòna quant mos casarem?

—A sa casa de *préstamos*.

—¿Angela Maria! ¿Veuen vostés, ara, perqu' ets homos de judici tenen tantes dificultats per casarsé?

—Bòno, ¿y si ella es rica?

—Dòna Miquèla, vostè ha tocat un asunto que mos donará tela per tayá y cosí per llarch, un altre vetlada.

—Però ha d' essé demá vespre: (totes.)

—Será, si Deu heu vòl. Bòna nit tengan.

MESTRE PEP.

PREGUNTES Y RESPOSTES.

—¿Quant durán sa cara neta
Ses joves de qui fa fé?

—Quant no es posarán pasteta
Ni altra blanca mistureta,
Que sa qu' es séu còs ja té.

—¿Quant hey haurá sentiment
P' es gènre en morí sa sògra?

—Quant en so séu testament
Li deix de doblétes cent
Y entre, y entre, qualque gròga.

—¿Quant hey haurá bons fadrins
Que no dugan picardía?

—En havè perdut es grins
Y está enterrades endins,
Ses sògres d' avuy en dia.

—¿Quant será en lo general
Dreta sa tòrta justici?

—Quant don conta cada qual
Si ets uys de poll li fan mal;
Al altra món en judici.

—¿Quant es nòstro Ajuntament
Fará adobá ets empedrats?

—Quant nòltros anem cayguent,
Quant plòri tota la gent
Amb sos pèus escalabrats.

—¿Quant y còm serán ses Fèstes
Y Fires qu' han de fé enguany?

—¿Ay! no 'n parlem més d' aquestes
Mos sortirán tan farestes
Còm ses que férem antany.

M. DULEY.

UN JOVE ARTISTA.

Succehí una vegada qu' un jove pintó fé un cuadro de molt de mèrit, qu' es mèstre no hey trobava rès que dí. Però éll s' estassiava tant amb sa séua òbra que no acabava de mirarlàsè; y amb aquest motiu suspengué es séus estudis creguent que ja no era possible qu' es séu pinzell produhís una còsa milló.

Un dematí volguent torná recrearse amb sa séua òbra la trobá enterament emblanquinada per ma des séu mèstre.

Plè de disgust y tot furiós aquell jove pintó se presentá à n' aquell reconvenintló per tan cruèl procediment.

—Necessari m' ha estat, estimat mèu, (digué es mèstre,) s' obrá d' aquesta manera; sa pintura efectivament era bona, d' un mèrit especial y una pròva de sa téua aplicació y talent, però també havia arribat à essé sa téua perdició.

—¿Còm? (preguntá admirat es deixeble.)

Y es mèstre li contestá:

—Perqu' havia observat amb gran sentiment que tú no estimavas amb sa téua òbra à s' Art sinó à tú mateix. Creumè, encara que te pareixqués una còsa acabada no ley havias de considerá. Pensa qu' es un estudi; per consiguient torna pendre es pinzells y veurèm còm la deixarás ara de nòu.

Plè de confiança y ardor, efectivament los torná prendre y acabá una òbra alabada de tots es pintós que l' han vista.

¿Qui devia essé aquest jove artista? preguntarán molts.

Es mèrit está amb so endevinarhó.

UNA SEUVATGINA.

GLOSES POPULARS.

Un hòmo se colga bò
Y l' ondemá no se lleva,
Dos ó tres dies jamega,
Fa testament y se mòr.

Una berganta brodava
Y heu tornava à desfè,
Per tení feyna que fé
Quant s' estimat hey anava.

Madoneta jò per vos
Qualsevòl còsa faria;
Però pe sa vòstra fiya
Dalt una creu moriria
Còm Cristo, p' es pecadós.

Jò voldria torná neixe
Petita per gran torná,
Y per poderte agradá
Dos dits més voldria creixe.

Cent quintás de carabassa
No fan un' unsa de greix,
Y aquell qui es ase quant neix,
Y aumenta axí tant còm creix
Quant se mò no 's agut massa.

Si voleu tení bon dia
Quant vos llevau es matí,
Primerament heu de dí
Jesús, Jusèp y María,
Qu' es sa milló compania
Que tot cristiá pòt tení.

Vòls que 't diga sa rahió
Per quins estils has de viure,
No has de plorá ni riure
Ni está content ni falló.

Sa madòna d' aquest llòch
Mos dava sopá à les fosques,
Y mos menjavam ses mosques
Per miques de camayòt.

A mí m' en prendrá estimada
Còm es gat de Turixant
Que morí miulant, miulant,
Mirant una sobrassada.

Sa madòna d' aquest llòch
Sempre va pòrtes ubèrtes;
Carrega sa gent d' ofertes
Promet molt y atañ pòch.

Bòn-Jesús vos que voleu
Sa nòstra salvació,
Concedimmos es perdó
Per los mèrits de la Creu.

Estimada pensauhí
Un ainy si no basta un mes;
Perque 'n havè dit que sí
Es pensá ja hey es demés.

XAROGAS.

XEREMIADES.

Tant desitjós va es públich de processons que dimars passat encara es passetjavan per dins es carrés de Ciutat una partida d' atlòts y atlòtes desfressades de Sants y Santes, sense haverhí cap processó aquell dia.

Segurament que devian aná à ses cases amigues perque les véssen, y amb s' esperança de qualque ruda de confits.

* *

A dues torres cègues qu' hey havia à Menorca los han tornat la vista per influèncis d' un señó Diputat.

¿Y à sa nòstra torre de Porto-Pi que fa tres ó quatre ains que no hey veu cap mica de dia may li han de torná la vista?

Cèga còm está, rès mos pòt dí de lo que mos deya abans. Abans en veure barques, fossen ses que fossen, mos ho

feya à sèbre amb sa necessaria anticipació. Ara quant heu sabem ja les tenim dins es Mòll.

Ella, à ses barques los diu sempre: «Ara vé es pòrt de Palma,» però à n'es nòstro pòrt no li diu may «Ara vénen barques.» Partiguemnosho, tant perhom, y tots estirem bé.

*
**

—Tumeu, ¿ke nu ets en es cungrés de pedagogia?

—No, Tòni.

—¿Y kin señal? ¡Tú sempre sumiaves amb sos cungressus de mestres!

—Tens rahó. Nu hey he anat per pò d'haverme de cuntentá en fé lu ke fan es criats à sa taula des señós.

—¿Y ke fan?

—Miran y corren y diven si señó ó nu señó; y lu més, lu més, se kedan amb sus óssus.

—Bònu, ¿y ákest pich, es mestres, allá, ke no sèven à sa taula?

—Sí, però molts ke nu son mestres, perke hey vèven algun *empleo* ke lagra, s'asseuran devant, se servirán, y..... si keda un pòk de bròu.... vamos, no mus pagarán milló per axò.

—Sempre guñareu kòlka còsa.

—Sí, será fácil ke mus vulgan llevá à Deu de ses escòles, ke pens ke ya n'está ben cansat de veure tant de tiramuxell y ets atlòts de cada dia sun pitjós.

—Vòltrus nu haviau de volè ningú en es cungrés ke no tengés sèt añs de práctica.

—Desenganet, Tòni; sense discursus nu se fa llum, y per fé llum nu es precís essè pràctigs.

*
**

Señós Municipals de per devés sa fònt de ses Tortugues: fa quatre mesos qu'una pòbre dòna que tragina aygo de sa fònt dita es víctima d'ets atlòts de per aquell redòl que ja passa de *castaño oscuro*, y es molt raro qu'encara no hey haja hagut cap *Monosipal* de vostés que heu haja afinat quant es veynats ja están cansats de veure ses mil insolències d'ets atlòts que no la deixan may en pau.

COVERBOS.

Una vegada hey havia un capellá molt curt de gambals que li tocá es primé dimecres de Corema doná cendra.

Quant s'hi acostavan ets homos per rèbre sobre es séu cap sa recordansa de sa nòstra misèri, deya molt sèrio aquelles solemnes paraules:

—*Memento homo quia pulvis est in pulverem reverteris.*

Però quant s'hi acostaren ses dònnes pensá ell que no era lo mateix un homo

qu'una dòna y quedá suspès sense sèbre qu'havia de dí.

Amb aquest apuro cridá s'escolá y li digué qu'anás à n'el Bisbe à preguntá qu'havia de dí à ses dònnes que'n aquell moment no li recordava.

El Bisbe quant sentí aquesta pregunta quedá admirat de s'ignorancia d'aquell capellá, y exclamá:

—Diguelí qu'es un ruch, un idiòta, que'n tal cas lo matex diuen à un homo qu'à una dòna.

S'escolá partí y fós per malicia ó que no'n sabés més, quant vé es capellá digué:

—El molt Ilustrissim ha dit qu'era un ruch ó una indiòta.

—¿Indiòta? ¡ca! no pòt sè, (digué es capellá.)

Y cregent qu'allò era una broma del Bisbe resolgué sortí de s'apuro diguent à ses dònnes:

—*Memento dona quia pulvis, etc.*

*
**

Un pagès que feya de parayé s'ajagué à baix d'un pí molt frondós, y es quedá dormit.

—¡Ah, pòlisa! (li cridá l'amo.) ¿No te dona vergoña fé es vago de sa manera que'l fas, quant veus que tothom trabaya? Vaja fé via qu'ets indigne de sa llum des sòl.

—Ydò per axò es estat que'm som ajagut à sombra, (respongué es missatge)

*
**

Vatx preguntá una vegada à un conegut méu perque bevia tant y em contestá:

—Deya Hipócrates que per conservá sa salut, convenia emborratsarsè una vegada cada mes; y còm jò no estich segú-de sèbre cumplí es séu precepte exactament, heu ensay tres vegades en sa setmana perque sentiria molt ferhó malament.

ANUNCIS.

L'IGNORANCIA publica anuncis curts à un real sa retxa. Los rëb s'Administradó Don Mateu Rotger, Cadena de Cort, núm. 11.

Don March Pizá de Felanix no va rèbre es número de L'IGNORANCIA que s'Administració d'aquest periòdich li enviá p'es corrèu dia 5 de aquest mes. Feym present sa séua queixa perque no se repeteixca.

La Propaganda periòdich setmanal ilustrat. Còsta 5 pessetes en s'añy y se publica à Madrid, Plassa de l'Oriente núm. 2.

Bombes, máquines y tonells per ví hò y barato. Dirigitsè à M. Leon Quillet, Carré de la Verrerie núm. 4 París.

A s'Administració d'aquest setmanari hey ha vènal una col·lecció des célebres Calendaris Sarracossanos, que sortiren à llum desde l'añy 69 à n'el 73, y se tròba agotada s'edició. Se donará amb conveniència.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Pòcas claus tancan moltes pòrtes*

SEMBLANSES.—1. *En que va blanch.*
2. *En que té bones vèus.*
3. *En que té copes.*
4. *En que no hey falta rendu.*

TRIÀNGUL.....—*Rita-Iman-Casa-Andés.*
XARADA.....—*Ca-pe-llá.*
CAVILACIÓ.....—*Colomar.*
FUGA.....—*Còbra fama y pòt à dormi.*
ENDEVINAYA.....—*Un llum.*

GEROGLIFICH.

S : AGOST en q :
UN ÀRABE.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Fransa à una capsá de pintures?
2. ¿Y un béch de llòro à un que no més té un uy?
3. ¿Y un tròs de fusta ampla y prima à n'es Sòl à las 11 d'es vespre?
4. ¿Y un quinqué à un capell de Municipal?

JÒ SOM JÒ.

QUADRAT DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, un habitant d'Àfrica; sa 2.ª, una planta; sa 3.ª, axí còm camina es carril; sa 4.ª, lo que diuen à una que rapa altás; y sa 5.ª, lo que s'emplea per fé calsa.

G. R. DE PHILIPPEVILLE.

PREGUNTES.

1. ¿Quant es mal que s'assèguin tretze persones à sa taula?
2. ¿Qual es s'hòmo més satisfét de sí mateix?
3. ¿Qu'es lo que no veu may Deu, pòques vegades es Reys, y un ignorant de nòstros heu veu à cada passa?

M. DULEY.

CAVILACIÓ. LLEVAD

Compòndre amb aquestes sis lletres un llinatge mallorquí.

EN PERE.

FUGA DE CONSONANTS.

.O..A .A .U.A .O.. E. .E.I
DUCH D'ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Ténch un bastó que no es méu
Amb viròlla de mengala
Y un cuarto dins una sala
Que també son de manlléu.

ELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som plus.)

17 JUÑY DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.